

Заедно се цѣлѣ алай: суварии, разни молли, бѣлолики ефендета кятипи и между тѣхъ въ интофа се мѣдри гордо, гордо пашата. Камбани и клепала биятъ, та ечи цѣлата касаба, пѣсни пѣятъ, китки хвърлятъ, слова се казватъ. Понѣкога пашата води съ себе и харемлика си — тогава още по-голѣмъ салтанатъ и по-голѣма гюрюлтия. Пжтища се потърсятъ. Всѣки навелъ глава къмъ земята и не смѣе въ очи да погледне царския човѣкъ. Какво? Всички треперятъ. Страхъ, мама! . . . Интофътъ на пашата пакъ трѣгне и всички припкатъ слѣдъ него. Послѣ на конака, дѣто кондише — въ най-хубавата къща — гошавки, ядене, пиене, калабалжкъ, отиване-доходяне, цѣли дни и нощи. По едно-врѣме пашата поиска да се разходи изъ касабата. Доведатъ коня му, той грѣе като слънце, качи се, трѣгне, и слѣдъ него пѣни: мюдюринъ, ясакчий, чорбаджи вървятъ полека-лека. Едно хубаво младо момче води коня за юздата, а друго сѣщо такова носи дългъ чабукъ съ кехлибарюво меме, колкото кокоше яйце. Който го срѣщне, се сраморяса на мѣстото си; хора оставятъ работата си, излѣзатъ отъ дюкянитѣ, умѣдрятъ се и кръстосатъ ржцѣ и му отдаватъ темена. Нѣкои се трупатъ да му цѣлуватъ бениша. А пашата хвърля погледъ ту на една страна, ту на друга и мълчи, а всички го гледатъ само въ очитѣ. Кога да си отиде, пакъ такъвъ салтанатъ и салаватъ. Всички се уморятъ, всички капнатъ . . . Отпослѣ цѣли мѣсеци и години разправятъ, какъ било и що било! . . . Казахъ ти: хичъ не чини, дѣто до толкова просто го каратъ нашитѣ! То хептенъ сюрмашка работа, бе брате! . . . Всичко съ мѣрка да е! Все трѣбва малко салтанатъ, — за да има почитане — ний тѣй сме навикнали — за да се познава, кой какъвъ е, и да ни се не смѣятъ турцитѣ и другитѣ миллети. Какво ли си казватъ помежду? „Не е дадено царство на Българитѣ! Не могатъ още да го докаратъ, както трѣбва . . . Аджамии хора, веръ селямъ!“ . . . Пакъ и това: министъръ, много такова . . . ми се види. Като кажешъ: паша, все по-друго-яче стои . . . нѣкакъ по голѣмо . . .